

Matej Krajnc

Presto

I.

V enakonočje se zapremo –
zvezde se morajo spočit –
in Robert Frost se revidira
in sprega glagole na zid.

Naenkrat ena plošča počí
in druga se postavi čez,
z vej se usipajo priznanja,
bižuterija pa s teles.

Nihče ne ve, kdo koga kuje
in kolko žebļjev potrebuje
in kdo kovač je, kdo je pek;

želve priplešejo iz mlake
na jive in čačāča korake
in svet pripravi se na sneg ...

II.

Nekje se zbirajo dogodki,
nekdo jih mora pozapret.
Zaklene jih, pogoltne ključ
in odhiti v puščavo umret.

Nekje se zbirajo nasmehi,
nekdo se kremži, drug se ne.
Pride gospod in se prikloni,
on ve, kako se to počne.

Temnice bojo podkletene,
tako gre glas od vrat do vrat,
od ene pa do druge žene,

da sploh ne morejo zaspat;
gobave so, nepotešene,
res, nimajo se s čim bahat!

III.

Turnir je bil nekako kratek,
izziv je bil nekako grob.
Vitez leži brez rok in glave;
škoda, saj bil je prima pob!

Za njim so vzdihovale dame,
še kak gospod je vzdihoval,
on pa se ni nikogar branil –
imel je, kogar je izbral.

A kaj, zdaj kri po tleh razlil je,
izgubil naklonjenost je dam,
pred sponzorji se osramotil je,

ne bo denarja od reklam!
Njegova žena vpije divje,
da bo nocoj, kreten, spal sam!

IV.

Ko Shirley Bassey pet bo jela,
nekdo jo z vinom bo polil,
domov bo morala oditi,
naj se sramuje, kdor je bil!

Na odru bo ostal ansambel,
ki bo izvajal čuden ples,
in Elvisovi oponašalci
bodo zeleni do ušes.

Potem nekdo bo zbil lesteneč,
ki je lep kup denarja stal,
z balkona se nekdo bo uscal;

in skoraj praznični plamenec
se v damski bo lasulji vžgal
in se razširil ravno prav ...

V.

Je vonj po Kerberjevi sapi
morda dovolj za lep večer?
Kdor prvi spravi se za mizo,
ta prvi si prisluži sir.

Nekje pokrajina je lepa,
drugje se spet zmaliči v fiž,
nekje zavohaš gnojno jamo,
drugje zagledaš paradiž.

A glavno je, da ti sred čela
vedno ostane kak kvadrat,
da si še sorazmerno mlad,

da z ženo Elvisa Costella
tako, z družino, a capella
odfušaš zborna kak komad ...